

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

Un any per ressituar-se

Els partits polítics acaben l'any intentant ressituar-se després de la forta batzegada de l'any anterior. Proclamació sense efectivitat de la República, judicis, presos, exiliats, etc. L'any 2017 va ser l'any trepidant. El 2018, l'any de pair-ne les conseqüències. Un any dolorós mantenint viva la força independentista. L'esperit independentista continua amb el mateix percentatge ciutadà. Enmig del dolor, no ha augmentat. Tot fa intuir que el procés serà més llarg d'allò que preveien els seus defensors i els seus detractors. No seran divuit mesos, ni dinou. Seran molts anys. Aquest any 2018 ha servit per ressituar-se. Un any en què era difícil preveure tot allò que ha anat succeint. Ningú creia que l'extrema dreta de Vox entraria en el mapa polític amb 12 diputats a Andalusia. Ningú va intuir que a finals de maig, i després de la demolidora sentència del cas Gürtel, una moció de censura del PSOE amb el suport dels independentistes posés fi al

Tot fa intuir que el procés serà més llarg d'allò que preveien els seus defensors i els seus detractors. No seran divuit mesos, ni dinou

govern de Mariano Rajoy i obrís una nova etapa al PP amb Pablo Casado.

Pedro Sánchez ha esdevingut aquest any 2018 un "misteri" en la política. Fou inèdit que, un any després de recuperar el control del seu partit, es convertís en president del govern espanyol. Sánchez és l'interlocutor llunyà de Quim Torra, al qual avui manté la porta oberta gràcies a la minoria al Congrés que condiciona el seu govern. Una interlocució que caldria aprofitar perquè difícilment Catalunya tindrà noves oportunitats amb un govern espanyol amb l'actual debilitat parlamentària.

El 2018 acaba amb els ulls posats en el judici i en les sentències. Al llarg d'uns mesos caldrà creure que les sentències no estan dictades. Voldria creure que hi haurà justícia malgrat els precedents i la poca fe que desperta tot plegat. Els ulls també estaran posats en les eleccions del maig –europees, municipals i autonòmiques–. Les més importants sens dubte seran les municipals. Ho poden fer canviar tot de dalt a baix. Bon any.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

La circumval·lació

És amb dues copes de vi al davant, a la terrassa d'un restaurant, que ens hem posat a parlar de l'alcoholisme de Marguerite Duras, de la franquesa implacable amb què descriu el pas vertiginós cap a la dependència i els tractaments de desintoxicació. Totes dues hem llegit fa poc *La vida material*, que ha publicat Club Editor traduïda per David Ilig, i n'estem encara colpides. Ens ha sorprès que relacioni el beure amb l'absència de Déu. Parlem de l'embriaguesa de Marguerite Duras, però en realitat ens amoina una altra cosa, com fa una estona, quan ens animàvem a deixar de fumar amb tot de vaguetats atropellades per esquivar allò que ens pesa de debò: el prurit d'ajornar la mort. Com ha estat, que hem arribat fins aquí? Hem quedat en un cafè, hem parlat dels fills, hem passejat una estona per entremig de botigues il·luminades i al final ens hem proposat de recollir-nos en aquesta taula de taverna de moda, mentre ens passen pel costat parelles abraçades, famílies amb criatures, amics que es troben per sopar. Però no és això, tampoc, sinó com ha anat que passés-

“Marguerite Duras diu que el text és un bloc negre al mig del món

sim de les baixeses del cos a aquest afany per desentranar l'origen de l'escriptura i l'emergència de la veu.

Duras afirma que el text és com “un bloc negre al mig del món”, i que l'acte d'escriure consisteix a desxifrar allò que ja hi era sense que ho sabessis, “un remugament orgànic”, en diu. Però nosaltres som només dues escriptors d'encàrrec, dones que escriuen quan els ho manen, d'acord amb una periodicitat estipulada i a vegades sense que ni ens calgui firmar, perquè no ens exigeixen pas que hi siguem a dins, del que escrivim; n'hi ha prou que fem ús d'un cert ofici i que hi dei-

xem lliscar una mica de perícia per acolorir el to. A què treu cap interrogar-se sobre la naturalesa del text, sobre si neix de l'instint, o del desig, o d'un espasme del budell? Però això és exactament el que fem tota la tarda, mentre escurem el nostre vi just abans de Cap d'Any, discutir sobre la veu i el seu aflorament, si vibra com una nota musical que ens dictés la primera frase, o si prové de la fixesa o la tremolor d'una mirada, de la nostra manera de ser al món. Encara que potser volíem parlar d'alguna altra cosa que no sabem dir. Duras esmenta una espècie de transport de masses: s'escriu arrencant i desplaçant trossos d'aquesta massa procurant “anar més ràpid que la part de tu que no escriu”. Aquesta oposició de forces ens subjuga: escriure contra un mateix, arromangat com un bastaix per doblegar el jo que calla, per més que sovint ens sentim més aviat com un gos que escarbotar un tros de terra per desenterrar un os que se li resisteix. Potser era això, i tota l'estona no hem fet sinó donar a l'amistat la forma d'una circumval·lació anhelant i esbojarrada.